

[Indenrigsministeren.]

hed, hvormed Revisionen gaar til sit Arbejde. Og i og for sig er det ikke forunderligt, thi et Købstadkommuneregnskab er blevet en ret omfattende og kompliceret Ting, hvis Gennemgang, naar alt, hvad der hedder Bilag, skal tages frem, kræver et uhyre omfattende Arbejde og megen Indsigt i Regnskabsaffattelse. Jeg har derfor ment, at Bestemmelsen om Adgang til, at et Beløb stilles til Disposition til regnskabskyndig Medhjælp eller til Revisoren, hvis han er regnskabskyndig, vilde bevirke en mere effektiv Udøvelse af Revisionsarbejdet, ikke blot den talmæssige, men ogsaa den kritiske. Hvis man i al Almindelighed gav Adgang til at stille et Beløb til Disposition for den kommunale Revisor, som han, uanset om han selv var regnskabskyndig eller havde synderlig Forudsætning for at foretage Revisionen, kunde beholde, nærer jeg Frygt for, at Revisionsforholdene i Stedet for at forbedres vilde blive ringere, idet en saadan Adgang til et kommunalt Ben let vilde fremkalde en Konkurrence om at opnaa dette, hvis Resultat ikke vilde afhænge af den Kyndighed, som den enkelte besad, men desværre vel i mange Tilfælde af den Styrke, som hans Partifæller raadede over.

Her er ogsaa blevet fremdraget det gamle Spørgsmaal, som vi har haft fremme Gang paa Gang, naar vi har drøftet Lovforslag om kommunale Anliggender, Byraadsmedlemmers og Sogneraadmedlemmers Virksomhed, nemlig Spørgsmaalet om Vederlag for Byraadsmedlemmer. Det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (H. P. Jensen) har ønsket, at et saadant Vederlag skulde kunne gives. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem i, at man kan vente noget godt, hvis dette Ønske imødekommes, saa jeg vil foreløbig henstille til det ærede Medlem, at han ikke med større Styrke end allerede sket drager denne Sag ind i Debatten om det foreliggende Lovforslag.

Jeg vil saa gerne til sidst fremsætte en Tak til det ærede 10de Medlem for 2den Kreds for nogle Bemærkninger, som han gjorde henimod Slutningen af sin Tale, da han vendte sig imod den Spørge-
mani, som udfoldes fra forskellige Sider, og som er i høj Grad til Gene, i høj Grad til Besvær for Kommunerne. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at man saa kraftigt, som det er gør ligt, maa henstille til Spørgerne, at de lægger en Bremse paa deres Spørgelyst, deres Videbegærlighed og derigennem aflaster

Kommunerne for Besvarelse af mange Spørgsmaal, som hyppigt ikke er af større Interesse, end at det kunde være ret ligegyldigt, om Materialet til deres Besvarelse tilvejebragtes eller ej. Jeg har længe i Administrationen af Indenrigsministeriet bestræbt mig for, at Kommunerne ulejliges mindst muligt ved Spørgsmaal, og jeg tror, jeg tør sige, at jeg har haft ikke ringe Held med disse Bestræbelser, vel at mærke overfor de administrative Myndigheder, fra hvilke der tilgaar Kommunerne Spørgsmaal gennem Indenrigsministeriet. Men meget vanskeligere er det, naar Talen er om Lovgivningsmagten og dens Spørgelyst, dens Videbegærlighed, dens Trang til at faa Oplysninger af enhver Beskaffenhed i Forbindelse med et hvilket som helst Lovforslag. Her er Indenrigsministeren ganske anderledes vanskeligt stillet, og hvis hans Bestræbelser for at indskrænke det Besvær, man paafører Kommunerne, kunde finde Tilslutning og Støtte fra indflydelsesrige Medlemmer, ogsaa her i dette høje Ting, kan jeg forsikre om, at saa vilde den være i allerhøjeste Grad velkommen. Jeg staar Gang paa Gang ved Behandlingen af Lovforslag i den høje Rigsdag overfor dette, at saa saare Lovforslaget kommer i Udvalg, vrimler Spørgsmaalene ind. Hvis man paa et eller andet meget omfattende Omraade har fremskaffet Oplysninger, som det har været overordentlig svært at tilvejebringe, som har kostet et uhyre Arbejde, Oplysninger, som for Eksempel gælder, skal vi sige for 1926—27, saa siger man — og det er i Almindelighed Mindretallene, der her er paa Færde —: Vi maa have tilsvarende Oplysninger for 1927—28. Derpaa kommer saa Anmodninger til Indenrigsministeren, og hvishan ikke har tilstrækkeligt Ben i Næsen til at svare: Nej, det vil jeg ikke ulejlig Kommunerne med, thi det Materiale, de kan faa for 1927—28, er ikke i fjerneste Maade mere oplysende end det, vi besidder for 1926—27, bliver Følgen den, at et stort Arbejde kræves udført af Kommunerne til ingen Verdens Nytte, kun med den Virkning, at Behandlingen af Sagen her paa Rigsdagen foreløbig udskydes, indtil dette store Arbejde er udført. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at det i mange, mange Tilfælde generer i høj Grad at skulle ulejlig ikke blot Kommunerne, men mangfoldige Institutioner, der i og for sig ikke har nogen Svarepligt, med at udarbejde Besvarelser af saadanne i og for sig ganske overflødige Spørgsmaal, som mindre